

- VIOLET -

Ninja Paap-Luijten

Violet zat voor haar raam en keek naar buiten, zoals ze dat iedere dag deed. Ze keek naar de polderweg, waar vier auto's per dag overheen reden – op een drukke dag. Aan de andere kant van de weg was een weiland, maar in de winter waren daar zelfs geen koeien op te zien.

Eenzaamheid. Het besef dat ze wist wat dat woord betekende, was niet ineens gekomen. Dat was geleidelijk gegroeid. Iedere dag, ieder uur voor het raam, nam de betekenis van het woord toe. De oneindigheid ervan.

Met een zucht roerde Violet in haar kop koffie. Even haalde ze haar blik van het lege, met rijk bedekte weiland, om haar ogen op haar kopje te richten. Vanaf de andere kant van haar kleine woonkamer hoorde ze de klok gestaag verder tikken. Vroeger had ze dat een geruststellend geluid gevonden; tegenwoordig vond ze het vooral deprimerend. De tijd tikte verder, terwijl zij stilstond.

Ze had geen kinderen, die had ze ook nooit gehad. Geen man, sinds haar tweede man vier jaar geleden was overleden. Geen huisdieren. Zelfs geen goudvis. Ze was alleen.

Met een kleine zucht haalde ze haar lepeltje uit haar kopje. Toen ze een slok nam, trok ze een grimas. De koffie was koud geworden, zoals haar de laatste tijd wel vaker overkwam.

‘Verdorie,’ zei ze zacht. Ze twijfelde even, maar stond toen toch op. ‘Dan maar nieuwe zetten.’

Af en toe vroeg ze zich af of ze het expres deed – zonder dat ze het van zichzelf wist, want ze *wilde* haar koffie niet koud laten worden. Dat wilde ze ook niet met haar thee laten gebeuren, of met haar avondeten. Toch overkwam dat haar nu erg vaak. Meestal had ze gewoon lang voor zich uit zitten staren, waarbij ze vergat wat ze aan het doen was.

Misschien werd ze wel dement.

Langzaam, omdat haar heup bij iedere stap pijn deed, liep ze naar de keuken. De dokter had gezegd dat ze gewoon stijf was en dat ze meer moest lopen, maar ze zag niet in waar ze nog meer heen kon lopen dan van de ene kant van haar huis naar de andere kant.

Tot haar opluchting zat er nog koffie in de kan en had ze het apparaat aan laten staan. Ze goot haar kop leeg in de gootsteen, schonk er verse koffie in en liep terug naar het raam waar haar brede fauteuil voor stond.

Er kwam een auto over de polderweg aangereden.

Verrast bleef Violet staan. Ze nam een kleine slok van haar warme koffie, zonder te proeven dat ze er nog geen melk in had gedaan. De auto was zwart en kwam snel dichterbij – en reed in hoog tempo haar huis voorbij. Waarschijnlijk bezoek voor de familie die drie kilometer verderop woonde, de eigenaren van de koeien waar Violet in het weideseizoen van kon genieten.

‘Ach ja.’ Ze trok opnieuw een grimas, ditmaal van de pijn, toen ze weer in haar stoel ging zitten, maar ze verstijfde met haar billen half boven het zitkussen.

Opnieuw een auto. Een kleinere, bordeauxrode auto.

Violet plofte op de stoel, nam nog een slok koffie en volgde de auto met haar ogen. Tot haar grote verbazing stopte deze voor haar huis. Tot haar nog grotere verbazing stapte er iemand uit. Een jongeman, in haar ogen. Hij kon nooit ouder zijn dan dertig, ging gekleed in een pak dat er veel te duur uitzag en keek onderzoekend naar haar huis. Violet dacht dat hij zou inzien dat hij bij het verkeerde huisnummer stond, maar hij liep zelfs naar haar deurbel – en belde aan.

‘Het lijkt hier wel spitsuur,’ zei Violet. Ze hees zichzelf weer overeind. Ze deed er even over om bij de voordeur te komen, zag dat die nog op slot zat en ging weer terug naar de woonkamer, waar ze de sleutels had liggen.

Duur Pak belde een tweede keer aan.

Violet perste haar lippen op elkaar en draaide de deur open. De man stond met zijn rug naar haar toe; hij bekeek het weiland aan de overkant. Violet schraapte haar keel. De man draaide zich snel om, toverde een brede grijns op zijn gezicht en haalde een kaartje uit zijn jaszak.

‘Goedemiddag, mevrouw!’ Hij stak het kaartje naar voren.

Violet zag ineens dat het een pasje was. *NUON*, stond erop, samen met de naam van het heerschap en een pasfoto waarop hij er nog glibberiger uitzag dan in het echt.

‘Mag ik mij even voorstellen, ik ben...’

‘U bent van de Nuon,’ onderbrak Violet hem. ‘Dat kan ik ook lezen. En uw naam ook. Ik heb geen interesse.’

De grijns verdween van zijn gezicht, maar binnen een seconde was die weer terug. ‘Maar mevrouw, ik heb een aanbod voor u...’

‘Meneer, ik heb hier een jachtgeweer naast me staan. Je hoort zulke rare dingen in het nieuws tegenwoordig. Van mijn erf.’

Nu was de grijns écht van zijn gezicht verdwenen.

Violet glimlachte. Ze bedacht dat ze haar kunstgebit niet had ingedaan die ochtend en glimlachte nog breder.

De man draaide zich om en beende naar zijn auto terug.

Violet keek hem na, terwijl hij zijn auto keerde en veel harder dan was toegestaan over de polderweg terugreed. Ze liep pas weer naar binnen toen hij uit het zicht verdwenen was. Er lag nog steeds een glimlach op haar gezicht, maar ze lachte pas hardop toen ze het schilderij van haar overgrootvader zag, waarop hij geportretteerd was met een jachtgeweer.

Ze lachte totdat de tranen over haar wangen rolden.

Pas na een kwartier had ze zichzelf weer in de hand. Ze liep naar de badkamer, pakte haar kunstgebit uit het daarvoor bestemde bakje en deed het in.

Naast haar televisie stond de laptop die ze een jaar geleden voor zichzelf had gekocht, nadat haar oude computer het had begeven. Ze startte het apparaat op, speurde een tijdje rond op internet en pakte daarna de telefoon.

De dag erna kon ze de hond ophalen. En ze had er een puppyncursus van het asiel bij gekregen. Ze mocht dan oud zijn, ze was lang genoeg eenzaam geweest. Misschien plakte ze er wel een andere cursus aan vast, als de puppyncursus voorbij was. Ze had er tijd genoeg voor.

Zodra ze de naam van de hond had verzonnen, moest ze opnieuw lachen.

Ze noemde hem Nuon.